

Sygnatura akt IV Ka 393/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2022 r.

4 Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1Przewodnicząca:	1SSO Ewa Rusin
1Protokolant:	1Ewa Ślemp

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2022 r.

6sprawy A. W.

7syna R. i A. z domu P.

8urodzonego (...) w Ż.

9oskarżonego z art. 178a § 4 k.k.

10na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

12z dnia 10 marca 2022 r. sygnatura akt VI K 338/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 złotych opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 393/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 10 marca 2022r. sygn. akt VI K 338/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońca			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
0.11.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w				

związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
o.12.1. Ustalenie faktów				
o.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. W.	był wielokrotnie karany sędownie za czyny z art. 178 a § 1 i 4 kk oraz z art. 244 kk	dane o karalności	469-470
o.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
o.12.2. Ocena dowodów				
o.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

	dane o karalności	niekwestionowane	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1) obraży przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. na skutek przekroczenia swobodnej oceny dowodów przechodzącą w dowolną i dokonaną wbrew doświadczeniu życiowemu oraz logiki, nieobiektywną i nieuwzględniającą wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, sprowadzającą się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

przede wszystkim do:

- oceniając wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody na niekorzyść oskarżonego A. W.,
- uznania wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne jedynie w części z uwagi na fakt, iż pozostają w rzekomej sprzeczności z wnioskami biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej zawartymi w pisemnych opiniach sądowno-lekarskich – w sytuacji, gdy oskarżony wyraził wolę współpracy z organami ścigania oraz Wymiarem Sprawiedliwości, składając szczegółowe wyjaśnienia, które cechowały się konsekwencją i spójnością w kwestii kluczowych dla sprawy okoliczności, zaś występujące w ich ramach rozbieżności co do ilości alkoholu spożytego w dniu zdarzenia po zakończeniu podróży wynikały z okoliczności przez oskarżonego wskazanych i wyjaśnionych, a to obawy o wpływ

tych informacji na przebieg postępowania oraz zwyczajnego braku pewności co do ilości spożytego alkoholu, a także w sytuacji, gdy wyjaśnieniom oskarżonego nie przeczą zebrane w sprawie dowody, a w tym także opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej, która mimo iż kwestionowała ilość spożytego alkoholu, jaką oskarżony podał na etapie postępowania sądowego, to wskazywała jedynie na okoliczności braku korelacji pomiędzy spożyciem ilości alkoholu, jaką podaje oskarżony (a której sam nie był pewien) w stosunku do ustalonych stężeń alkoholu, z czego nie wynika bezpośrednio, iż alkohol ten oskarżony spożył przed zakończeniem jazdy, lecz jedynie, że ilość spożytego alkoholu mogła być inna od tej, którą pamięta oskarżony, a nadto opinia ta wskazywała jedynie na szacunkowe wyliczenia oparte na uśrednionych wzorach, których rezultaty mogą być odmienne od

faktycznego okresu występowania faz alkoholowych, towarzyszących im stężeń oraz czasu jego utrzymywania (choćby z uwagi na fakt, iż po spożyciu oskarżony – położył się na godzinę spać), a nadto bazowały jedynie na szacunkowych danych (oskarżony na rozprawie w dniu 5 listopada 2019 r, wskazał, iż „pół litra wypilem przed rozładunkiem i później niecałe pół w trakcie rozładunku”, zaś biegły przyjął wartości 500 ml i 400 ml), w wyniku czego doszło do powstania błędów w ustaleniach faktycznych, w związku z którymi Sąd pierwszej instancji uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu A. W. sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu – co w dalszej konsekwencji spowodowało wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary na podstawie art. 178a

§ 4 k.k, a to w sytuacji istnienia szeregu wątpliwości mających niewspółmiernie doniosłe znaczenie w procesie, kiedy w rzeczywistości materiał dowodowy zebrany w sprawie wyklucza możliwość ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości sprawstwa po stronie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, a to z powodu braku bezpośrednich dowodów wskazujących, iż oskarżony spożył alkohol przed wjechaniem na teren firmy (...), a nie po zakończeniu jazdy, jak wynika z podawanej przez oskarżonego równoprawnej wersji przebiegu zdarzenia, zaś występujące w sprawie dowody pośrednie nie tworzą zamkniętego łańcucha wiążących się ze sobą poszlak, które uzasadniałyby przypisanie oskarżonemu winy i sprawstwa, szczególnie w świetle wynikającej z art. 5 § 2 k.k. zasady in dubio pro reo,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na:

- ustaleniu, że oskarżony w dniu 25 kwietnia 2018 r. o godzinie 8:00, kiedy dojechał na teren firmy (...), znajdował się już w stanie nietrzeźwości – w sytuacji, gdy w sprawie brak jest dowodów bezpośrednich wskazujących, iż oskarżony spożył alkohol przed wjechaniem na teren firmy (...), a nie po zakończeniu jazdy, jak wynika z podawanej przez niego równoprawnej wersji przebiegu zdarzenia, zaś występujące w sprawie dowody pośrednie nie tworzą zamkniętego łańcucha wiążących się ze sobą poszlak, które uzasadniałyby przypisanie oskarżonemu winy i sprawstwa,

- ustaleniu, iż okoliczność przybycia na teren firmy (...) w stanie nietrzeźwości wynika ze wskazanych w treści

uzasadnienia
skarżonego wyroku
dowodów
osobowych w postaci
wyjaśnień
oskarżonego i
zeznań świadka
D. K. — w
sytuacji, gdy dowody
te potwierdzają
jedynie okoliczności
kierowania w tym
dniu przez
oskarżonego
zestawem
ciężarowym -
ciągnikiem
siodłowym oraz
naczepą, ustawienia
pojazdu do
rozładunku,
wsiadania i
wsiadania do
pojazdu oraz
przekazania
dokumentów
przewozowych, nie
zaś spożycia
alkoholu przed
zakończeniem jazdy,
co wynika wprost z
depozycji
oskarżonego, który
wskazuje, iż alkohol
spożywał po
„zamknięciu
tachometru” oraz
depozycji świadka
D. K., który
kilkukrotnie
wskazywał, iż nie
widział, aby
oskarżony spożywał
alkohol,
przykładowo w
trakcie rozprawy w
dniu 17 grudnia 2019
r.,

• ustaleniu, że sporządzona w sprawie uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej wyklucza możliwość przyjęcia wystąpienia podawanej przez – oskarżonego równoprawnej wersji przebiegu zdarzenia, a to z uwagi, iż biegły w jej ramach kwestionuje ilość spożytego alkoholu, jaką oskarżony podał na etapie postępowania sądowego – w sytuacji, gdy opinia ta wskazuje jedynie na okoliczności braku korelacji pomiędzy spożyciem ilości alkoholu, jaką podaje oskarżony (a której sam nie był pewien) w stosunku do ustalonych stężeń alkoholu, co nie wskazuje bezpośrednio, iż alkohol ten oskarżony spożył przed zakończeniem jazdy, lecz jedynie, że ilość spożytego alkoholu mogła być inna od tej, którą pamięta oskarżony, a nadto opinia ta oparta została jedynie na szacunkowych wyliczeniach wynikających z

przyjętych a priori wzorów, których rezultaty mogą być odmienne od w występujących w rzeczywistości u oskarżonego stężeń alkoholu,

- braku ustalenia, że oskarżony nie spożywał alkoholu przed przyjazdem na rozładunek do firmy (...) – w sytuacji, gdy twierdzenie to stanowi równoprawną wersję przebiegu

zdarzenia, która wobec istnienia szeregu wątpliwości mających istotne znaczenie dla sprawy, winna być oceniana przez przyzmat art. 5 § 2 k.p.k. w konsekwencji czego uznano, iż zarzucony oskarżonemu czyn stanowił przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w sytuacji istnienia szeregu wątpliwości mających istotne znaczenie dla sprawy, które wykluczają możliwość ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości sprawstwa po stronie oskarżonego – co w dalszej konsekwencji spowodowało obrazę przepisów prawa

	<p>materialnego, a to art. 178a § 4 k.k. poprzez jego zastosowanie przy jednoczesnym nie wykazaniu, iż w chwili czynu oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona z art. 178a § 4 k.k.,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. zarzutów 1) i 2).</p> <p>Apelacja mimo obszerności zarzutów i ich uzasadnienia nie okazała się skuteczna.</p> <p>Zaprezentowana przez sąd I instancji ocena dowodów pozostaje prawidłowa, bo obejmuje całokształt ujawnionych okoliczności sprawy, jest wszechstronna i pozbawiona błędów logicznych.</p> <p>Przypomnieć wypada, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku</p>			

rozprawy głównej
całościowo
okoliczności sprawy
(art. 410 kpk)
i to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia prawdy
(art. 2 § 2
kpk), stanowi wyraz
rozważenia
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 kpk), jest
wyczerpujące i
logiczne - z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego -
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (art. 424
§ 1 pkt 1 kpk).
Sąd I instancji
dostatecznie
sprostał tym
wymogom, dlatego
ustalenia faktyczne
i wnioski
zaskarżonego
wyroku zostały w
postępowaniu
odwoławczym
zaakceptowane.

Apelujący nie
wykazał, aby w
rozumowaniu sądu
rejonowego w
zakresie oceny
dowodów wystąpiły
jakieś istotne błędy
czy wadliwości.

Wyjaśnieniom oskarżonego sąd ten słusznie dał wiarę tylko w ograniczonym zakresie, tj. że oskarżony krytycznego dnia kierował w ruchu lądowym zestawem ciężarowym – ciągnikiem siodłowym z naczepą na trasie z Ż. do Ż., dokąd dojechał około godz. 8-ej rano. W pozostałej części, tj. tego, że oskarżony nie prowadził tego zestawu w stanie nietrzeźwości, zaś alkohol spożył po zakończeniu trasy, sąd równie trafnie wiary odmówił i przekonująco wskazał powody swego stanowiska.

Uznanie przy zastosowaniu kryteriów art. 7 kpk za wiarygodne jednych dowodów i odrzucenie wiarygodności innych to prawidłowy proces ocenny, zaś następcze oparcie ustaleń faktycznych na dowodach ocenionych jako wiarygodne nie może zostać potraktowane jako obrazą art. 7 kpk czy powoływanego dalej

w apelacji art. 5 § 2 kpk tylko dlatego, iż ustalenia te nie są akceptowane przez oskarżonego. W szczególności nie stanowi naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań jednej ze stron procesu, w tym przypadku oskarżonego, jak chce tego apelujący.

Bezspornie w materiałach przedmiotowej sprawy nie występują dowody bezpośrednie np. zeznania naocznych świadków, wskazujące na konkretny moment (czy godzinę) spożycia przez oskarżonego alkoholu krytycznego dnia, co automatycznie nie oznacza niemożności poczynienia prawidłowych ustaleń na podstawie innych dowodów, w tym przypadku weryfikacji podawanych przez oskarżonego wersji zdarzenia w kontekście bezspornych wyników 4-krotnego badania

jego stanu trzeźwości (k. 2 akt) bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonego , tj. kolejno: o godz. 10.19 - 1,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 1,58 mg/l, 1,61 mg/l i 1,48 mg/l o godz. 11,18.

Oskarżony przedstawił tu 3 różne, wzajemnie się wykluczające wersje.

Pierwszą podczas badania w dniu zatrzymania – spożył 0,5 litra piwa poprzedniego dnia o godz. 19.00.

Drugą podczas wyjaśnień złożonych w dniu 27 kwietnia 2018r. , zaprzeczył tu spożywaniu alkoholu poprzedniego dnia przed zatrzymaniem, podał natomiast, że krytycznego dnia już po rozładunku w Ż. spożył pół litra wódki marki Ż. (...) i położył się spać w kabinie (k. 14 akt). Rzecz jednak w tym, że wedle zeznań świadków D. K., F. J. już bezpośrednio po przyjeździe oskarżonego na teren bazy wyładunkowej w Ż. zachowanie

oskarżonego
(chwiejny krok,
bełkotliwa mowa)
wzbudziły w
świadkach
podejrzenie stanu
nietrzeźwości
oskarżonego,
skutkujące
wezwaniami policji
i zatrzymaniem do
sprawy.

Gdy wiarygodność
obu tych wersji
została obalona
retrospektywnymi
wyliczeniami opinii
wynikami badań
sądowo- lekarskiej
biegłego z zakresu
medycyny, złożonej
do akt z aktem
oskarżenia,
oskarżony trzecią
wersję przedstawił
na rozprawie.
Wyjaśnił, że
wcześniej piwo
spożywał jakieś
4 dni, potem
krytycznego dnia
przed rozładunkiem
pół litra wódki i w
trakcie rozładunku
mniej niż pół litra
wódki.

Wszystkie
dotychczasowe
wersje i ta ostatnia
zostały poddane
prawidłowej
sądowej ocenie przy
pomocy
uzupełniającej opinii
sądowo- lekarskiej
biegłego z zakresu
medycyny M. B.
k. 406-407, której

obecny na rozprawie w dniu 3 marca 2022r. obrońca oskarżonego nie kwestionował (vide protokół rozprawy k. 415 akt).

Wszystkie wersje oskarżonego na podstawie wyliczeń retrospektywnych opinii zostały wykluczone jako nie polegające na prawdzie (k. 407-409 akt), co zostało bardzo szczegółowo opisane w opinii, tym samym twierdzenia oskarżonego, jakoby alkohol spożył faktycznie dopiero po zakończeniu jazdy w dniu zdarzenia są całkowicie kłamliwe.

Abstrahując od obiektywnie pozbawionej racjonalności wersji oskarżonego, przedstawionej na rozprawie, tj. że krytycznego dnia po kłótni z byłą żoną, po wykonaniu transportu spożył on znaczną ilość wysokoprocentowego alkoholu (doprowadzając się do głębokiego upojenia alkoholowego, o godz. 10.19 rano o stężeniu 3, 38 promilla) po czym

oczekiwał na n/
n kierowcę, który
miał go zawieźć go
w odwiedzinach do
dzieci) odnieść się tu
wypada do założeń
faktycznych apelacji.

Podnoszony w
apelacji obszernie
rozbudowany zarzut
wadliwości uznania
wyjaśnień
oskarżonego za
niewiarygodne bo
cyt. "oskarżony
wyraził wolę
współpracy z
organami ścigania
oraz Wymiarem
Sprawiedliwości,
składając
szczegółowe
wyjaśnienia, które
cechowały się
konsekwencją i
spójnością w kwestii
kluczowych dla
sprawy
okoliczności..." razi
brakiem znajomości
treści wyjaśnień
oskarżonego,
względnie wynika z
celowego
przeinaczenia ich
treści.

Skoro oskarżony
podał 3 różne
wersje okoliczności
i ilości spożycia
przezeń alkoholu, to
oczywistym błędem
logicznym, a wręcz
rażącą dowolnością
jest bezkrytyczne
twierdzenie
apelującego
konsekwencji i

spójności tych wyjaśnień. Oparcie koncepcji zarzutów apelacji na konsekwencji i spójności wyjaśnień oskarżonego jest błędne.

Podawane dalej wytłumaczenie cyt. „rozbieżności co do ilości spożytego alkoholu w dniu zdarzenia po zakończeniu podróży wynikały z okoliczności przez oskarżonego wskazanych i wyjaśnionych, a to obawy o wpływ tych okoliczności na przebieg postępowania oraz zwyczajnego braku pewności co do ilości spożytego alkoholu...” to argumentacja nierzeczowa i również pozbawiona logiki.

Na czym miałyby polegać wola współpracy oskarżonego z organami ścigania i jak to miałyby przełożyć się na wadliwość procedowania sądu, tego z treści apelacji nie sposób wnioskować.

Na stronie 8 apelacji jej autor dowodząc wadliwości sądowej

oceny dowodów podniósł, iż cyt. „obronie trudno zaakceptować twierdzenie, iż oskarżony miałby być w stanie pojazd ciężarowy z naczepą przez 160 km od Ż. do Ż. będąc w stanie upojenia wynoszącym około 3 promile alkoholu i nie powodując przy tej okazji żadnej kolizji...” . Po pierwsze, w zaskarżonym wyroku na korzyść oskarżonego uwzględniono wyniki wyliczeń retrospektywnych i ostatecznie ustalono stan nietrzeźwości oskarżonego jako przewyższający 0,5 promilla alkoholu we krwi. Po drugie, ujawnione w toku sprawy orzeczenia sądów zagranicznych dotyczących oskarżonego ewidentnie dowodzą, że oskarżony nie tylko jest gotów do kierowania pojazdami mechanicznymi będąc w stanie głębokiego upojenia alkoholowego ale i w takim stanie w bliskiej przeszłości do przedmiotowego czynu wielokrotnie kierował pojazdami,

za co został już
równie wielokrotnie
skazany np.
opisanym w
sentencji
zaskarżonego
wyroku orzeczeniem
Sądu Powiatowego w
Aue w Niemczech
(k. 229 akt)
– oskarżony w
dniu 20.10.2016r.
na autostradzie
federalnej kierował
samochodem
ciężarowym w stanie
nietrzeźwości 2,93
promilla alkoholu,
czy wyrokiem Sądu
w Halle w
Niemczech z dnia
17.03.2016r. (k.
241 - 242)
za prowadzenie
samochodu
ciężarowego typu
S. w stanie
nietrzeźwości 3,16
promilla alkoholu.

Nie sposób też
zgodzić się, by doszło
do przekroczenia
dopuszczalnych
granic swobodnej
oceny dowodów i
zasady in dubio
pro reo, co
miałoby znaleźć
wyraz w błędnych
ustaleniach
zaskarżonego
wyroku. O złamaniu
tej zasady można
skutecznie
argumentować
dopiero wtedy, gdy
sąd w materiale
dowodowym
dostrzegł co

<p>najmniej 2 równoważne wersje dowodowe i mimo zastosowania kryteriów oceny wedle art. 7 kpk rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Takiego uchybienia w procedowaniu sądu I instancji Sąd odwoławczy nie stwierdził.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełniania przypisanego mu czynu z art. 178a § 4 k.k.,</p> <p>2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięć zawartych w pkt II., III., IV. i V. części dyspozytywnej wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Argumenty apelacji okazały się nieskuteczne i jako takie nie stanowią</p>		

<p>podstawy do postulowanego orzeczenia reformatoryjnego (przez uniewinnienie oskarżonego czy alternatywne złagodzenie wymiaru kary) względnie kasatoryjnego w rozumieniu art. 437 § 2 kpk.</p> <p>Ponadto w sprawie nie wystąpiły także podstawy bezwzględne z art. 439 § 1 kpk dla uchylenia orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów apelacyjnych.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>3) rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary 10 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności w stosunku do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, a to z uwagi na fakt, iż kara ta nie uwzględnia występujących w sprawie okoliczności łagodzących, takich jak warunki i właściwości osobiste sprawcy, w tym kondycję psychiczną</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

w chwili zdarzenia,
wskazując na
wzburzenie
emocjonalne
wywołane
konfliktem
rodzinnym z byłą
małżonką, jak
również fakt
potencjalnego
uzależnienia
oskarżonego od
alkoholu, a nadto
postawę
oskarżonego po
rzekomym
popelnieniu
przestępstwa, a
mianowicie wolę
współpracy z
organami ścigania i
Wymiarem
Sprawiedliwości,
przejawiającą się
między innymi
złożeniem
obszernych
wyjaśnień w sprawie
– które nie
uzasadniają
orzeczenia wobec
oskarżonego kary
o takim wysokim
stopniu dolegliwości
i których
uwzględnienie przez
Sąd powinno
spowodować
orzeczeniem wobec
oskarżonego kary
łagodniejszego
rodzaju przy
zastosowaniu przy
zastosowaniu art.
37a k.k., tj.
kary nieizolacyjnej
w postaci grzywny
albo ograniczenia
wolności,
ewentualnie kary

	pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ad.3) rażącej niewspółmierności kary nie sposób skutecznie stwierdzić, gdy wymierzona kara mieści się w ustawowych dolnych granicach zagrożenia, w tym przypadku w art. 178 § 4 kk przewiduje dla sprawcy takiego czynu karę od 3- ch miesięcy do 5- ciu lat pobawienia wolności, a wobec oskarżonego orzeczono karę 10- ciu miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniającą m. in. wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, na który wpłynęło prowadzenie pojazdu ciężarowego o znacznych gabarytach i masie, powodując wysokie			

zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego a także uwzględniając, iż w dacie popełnienia czynu oskarżony był już 3 - krotnie karany sądownie za rażące złamanie podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. trzeźwości jego uczestników.

Słusznie sąd I instancji nie dopatrył się żadnych okoliczności, które mogłyby przemawiać na korzyść oskarżonego.

Jakie konkretnie warunki i właściwości osobiste oskarżonego należałoby uznać jako łagodzące - tego apelujący nie wskazał.

Podnoszona enigmatycznie „kondycja psychiczna w chwili zdarzenia, wskazująca na wzburzenie emocjonalne wywołane konfliktem rodzinnym z byłą małżonką” to argument wprowadzony do linii obrony przed

sądem, ale sam z siebie wielce nietrafiony, bo naprowadzany „stan wzburzenia” wobec klótni z byłą żoną nie stanowi żadnego usprawiedliwienia dla doprowadzenia się do głębokiego upojenia alkoholowego, w dodatku – co powszechnie wiadomo - takie „wzburzenie” kierowcy ujemnie wpływa na jego koncentrację i prawidłowość techniki jazdy.

Kolejny argument przytaczany na korzyść oskarżonego o „potencjalnym uzależnieniu oskarżonego od alkoholu” nie wytrzymuje krytyki, wręcz razi brakiem logiki, bo przecież przedmiotowe uzależnienie w okolicznościach sprawy jest nader oczywiste, gdy zważyć tylko na wyjaśnienia oskarżonego (od czerwca 2019r. uczęszcza na spotkania grupy AA- wyjaśnienia k . 289 akt) i listę jego skazań przed przedmiotowym czynem, także na kolejne 4 skazania za czyny z art. 178 a § 1

i 4 oraz z art. 244 kk
(dane o karalności k.
469-470).

Ostatni argument o
rzekomej
współpracy
oskarżonego z
organami ścigania
jest gołosłowny i z
gruntu chybiony.

W apelowanym
tu zakresie brak
uzasadnionych
podstaw dla
ewentualnej korekty
orzeczenia z urzędu
na korzyść
oskarżonego.

Orzeczenie o karze
odpowiada
kryteriom art. 53 kk,
co sąd I instancji
czytelnie uzasadnił
w pisemnych
motywach (vide
sekcja 4).

Wielokrotne
złamanie przez
oskarżonego norm
prawa karnego i w
dodatku tej samej
podstawowej zasady
bezpieczeństwa
uczestników ruchu
drogowego
(trzeźwości), ze
względów
indywidualno -
prewencyjnych
(wychowawczych i
zapobiegawczych)
wyklucza sięganie
po możliwość
wymierzenia
oskarżonemu kary
łagodniejszego
rodzaju w postaci

<p>grzywny czy ograniczenia wolności.</p> <p>Postulowanie w apelacji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest chybione wobec jednoznacznej treści art. 69 § 4 kk, wykluczającej taką możliwość wobec sprawcy czynu z art. 178 § 4 kk, nadto apelujący nie wykazał, jaki to szczególnie uzasadniony wypadek zachodzi wobec oskarżonego dla wyjątkowego stosowania wobec niego probacji.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju przy zastosowaniu art. 37a k.k, tj. kary nieizolacyjnej w postaci grzywny albo ograniczenia wolności, ewentualnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
j.w.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	W trakcie procesu wobec oskarżonego zapadły kolejne 4 wyroki skazujące za czyny kwalifikowane z art. 178 a § 1 i 4 kk i z art. 244 kk oraz wyrok łączny w odniesieniu do 3-ch z tych skazań.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Ustalenie to dotyczy prawidłowości wymiaru kary.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
skazanie oskarżonego za czyn kwalifikowany z art. 178 a § 4 kk.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd I instancji zebrał pełny materiał dowodowy, następnie prawidłowo ocenił wedle kryteriów art. 7 kpk (oceniając dowody we wzajemnym powiązaniu, wywodząc słuszne i logiczne wnioski końcowe), w następstwie czego poczynił trafne ustalenia faktyczne, a prawidłowa ich subsumpcja skutkowałą słusznym skazaniem oskarżonego za finalnie przypisany występki.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Wobec przegrania apelacji na podstawie art. 636 1 kpk obciążono oskarżonego kosztami procesu w tym opłatą w kwocie 180 złotych (na podstawie art.8 w zw. z art.2 ust.3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).	
7. PODPIS		
SSO Ewa Rusin		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie skazujące	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana